

Alfons Bech

Spanien: En ”pacifism” som gagnar Putin

Links International Journal of Socialist Renewal, 13 juni 2023.

[Artikelförfattaren Alfons Bech är fackligt aktiv inom *Arbetarkommisionerna* (CCOO) och medlem av *Europeiska Nätverket för Solidaritet med Ukraina*.]

Fredagen den 9 juni anordnades en ”öppen debatt” i den fackliga landsorganisationen Arbetarkommisionernas [*Comisiones Obreras, CCOO*] högkvarter i Barcelona under rubriken ”Utsikterna till fred i Ukraina”. Initiativtagare var plattformen *Katalonien för fred* och cirka 100 personer närvarade, men bara ett fåtal unga och nästan inga fackligt aktiva.

Debatten leddes av Pepo Gordillo, medlem av plattformen. Han gav ordet till två talare, Tina Font, tidigare chef för katalanska fredsinstitutet, *Institut Català Internacional per la Pau*, och grundare av *Pau Delàs Study Centre*, samt Julio Rodríguez, medlem av verkställande utskottet i *Podemos*. En banderoll bakom dem hade texten ”Stoppa kriget i Ukraina”.

Euromajdan 2014: en statskupp?

Det ramverk Gordillo angav för debatten var att ett krig pågått sedan 2014 ”som Ryssland och Nato delar skulden för”. Enligt Gordillo var orsaken en av USA sponsrad ”statskupp”. Dvs den proryska versionen av protesterna på Majdanorget i Kyiv som resulterade i att den korrupte presidenten Janukovitj flydde till Ryssland efter att han, som han utlovat, hade vägrat underteckna ett avtal om partnerskap med EU.¹

Med denna ensidiga syn på händelserna i Ukraina de senaste år var konferensen klart vinklad och inte alls någon öppen debatt.

Tica Font utvecklade möjligheterna till fred: USA och Storbritannien är de som avgör hur länge kriget kommer att pågå. ”De vill inte att Ukraina ska segra mot Putin, utan är bara ute efter att försvaga honom i ett utnötningskrig. USA vill inte se Putin falla för det skulle leda till instabilitet i regionen och ett kaos värre än med Putin.”

Tica Fonts geopolitiska synsätt innebär att Ukraina och det ukrainska folket inte räknas alls. President Zelenskyj ”är ingen demokrat” (”det är inte Putin heller”), han har ”förbjudit fackföreningar” (när?)² och ”Ukraina har begått brott mot mänskligheten³, precis som Ryssland, men det görs det ingen utredning av”.

Enligt Font är de båda parterna moraliskt likvärdiga och det handlar inte om något rättfärdigt krig, inte ens i självförsvar. Enda alternativet är yttre påtryckningar för att få västliga regeringar att trycka på Ukraina och Ryssland för omedelbart eldupphör och upprätta ett protektorat i de ockuperade delarna av Donbas, ett protektorat liknande det i Kosovo. Och låta Krim vara en del av Ryska federationen. Hennes slutsats: ”En dålig fred är bättre än ett bra krig” ...

Podemos vill inte tillerkänna Ukraina rätten att försvara sig

Rodríguez erinrade om att *Podemos* varit ”det enda parti som varit mot att leverera vapen till Ukraina och att detta varit det mest positiva och påtagliga bidraget till fred”. Visserligen fördömde han den vapenkapplöpning som Spaniens regering, och alla andra medlemsländer i Nato, inlett. Men i varje fall påtalade han att det som levereras till Ukraina är ”skrot” och i små kvantiteter.

¹ Om Majdanupproret, se lästipsen efter artikeln nedan.

² Detta är helt enkelt osant.

³ Vilka? Att kasta fram påståenden utan att komma med några som helst bevis, källor eller liknande är en vanlig debattmetod bland s k rysstroll. Detta gäller alla påståenden i detta stycke.

Jag håller med Rodríguez om vapenkapplöpningen, men ... varför ska det inte gå att skilja på frågan om att skicka vapen till Ukraina och det s k ”behovet” av att öka militärbudgetar och att låta Nato täcka hela världen?

Men hur ser då möjligheterna ut till fred i Ukraina och Europa?

Talarna klagade oupphörligt på den ”dåliga mobiliseringen” i samhället för fred. Enligt Julio Rodríguez måste man ”underblåsa den allmänna debatten”. Han medgav att fredsmöten i Madrid inte brukar samla mer än 50 personer. Men inte heller i Barcelona samlades mer än några hundra på Plaça Sant Jaume den 25 februari, medan demonstrationen dagen innan, med ukrainare, ryssar, belarusier och katalaner i alla fall drog minst 8 000 (enligt polisens beräkningar). Men för tjugo år sedan var vi miljontals mot kriget i Irak, och då måste den naturliga slutsatsen bli att det inte går att gå emot stämningarna bland en majoritet ukrainare.

De båda talarna medgav att utsikterna till ett ”eldupphör” – för ukrainarnas skull! – är ”utopiska”. Varför? För att ”varken Ukraina eller Ryssland är redo att ge upp territorium som de betraktar som sitt eget”. Det stämmer. Men Ukraina, den nation som attackeras, vill en gång för alla sätta stopp för nya angrepp och förstörelse, mer folkmord, fler kidnappade barn, fler våldtäkter ... allt detta då av imperiet bredvid. Samma imperium som hela tiden attackerat Ukraina. Aldrig omvänt.

Ukrainas behov av att återta invaderat territorium har i dramatisk form framgått genom förstörelsen av vattenkraftsanläggningen Kachovka vid floden Dnjepr, som, oavsett om det beror på en avsiktlig attack eller försummelse från ockupantens sida, orsakat den stora mänskliga och miljömässiga katastrofen i landet. Hur ska det gå att få bukt med den sortens bristande säkerhet annat än genom att invasionen besegras? Om inte Putin får klart för sig att han inte har något annat alternativ än att dra sig tillbaka, eller att han rent av störtas, kommer det ryska imperiet inte att ge med sig.

Hur kan sådana händelser gagna ”ett omedelbart eldupphör”?

På mötet var medlemmar av *Europeiska nätverket för solidaritet med Ukraina* närvarande och en ukrainska kunde knappt bärga sig när hon fick höra vad talarna hade att komma med. ”Varför ljuger de på det här sättet, skulle de inte försvara sig om en tjuv bröt sig in i deras hem?”

Hon tilläts yttra sig en minut för att kunna bevara två timmar av ”öppen debatt”.

En sak som hon sade slog mig särskilt: ”Nu kan jag förstå att folk tröttnar och inte är särskilt engagerade för Ukraina.”

Och det som är verkligt oroande är ju också den brist på engagemang som tycks ha lamslagit samhället. En brist på engagemang efter tusentals anföranden som liknar vad talarna på detta möte hade att komma med, eller i synnerhet på sociala medier. Och som kan låta på följande vis: ”Det finns dussintals andra krig, ukrainarna är privilegierade, i Ukraina utsätts arbetarna för attacker av regeringen, de är nazister, de är anti-ryska, de genomförde en kupp 2014, de förbjuder alla vänsterpartier och fackföreningar, de är likadana ...”, sammantaget påstående som suddar ut skillnaden mellan angripare och offer.⁴

Putin har redan insett att han inte kan erövra hela Ukraina. Inte bara på grund av de vapen Väst levererar, utan framför allt för att det ukrainska samhället besjålas av det moraliska imperativet att driva ut inkräktaren. Den ryske presidenten håller på att förlora kriget i Ukraina och är på väg att försvagas på hemmaplan. Därför är det bara till gagn för Putin att det pågår kampanjer – om än i minoritet och i strid med stämningarna i samhället – ”för fred” med krav på ”eldupphör” och göra det möjligt att fortsätta ockupationen av Donbas.

⁴ Dessutom är de flesta påståendena felaktiga, t ex att man förbjudit alla vänsterpartier och fackföreningar.

Märkligt nog är det i ett läge när Ukrainas militära offensiv är i sin linda som antalet ”freds-initiativ” ökar från grupper med kopplingar till partier som *Podemos*, eller inom den stalinistiska kretsen eller sådana med nostalgi till det forna Sovjetunionen. De är inte i stånd att förstå den roll Putin intar: en anti-leninist som ödet utsett att återskapa det ryska imperiet.

Märkligt är också hur dessa ”fredsvänner” söker skydd bakom fackföreningar i syfte att framstå som ”arbetarklass”. Men i Wien insåg den österrikiska landsorganisationen ÖGB, efter att först ha upplåtit lokaler till ett ”Internationellt toppmöte för fred” som var tänkt att kräva omedelbart eldupphör utan att med ett ord nämna tillbakadragande av ryska trupper, vad som var på gång och drog tillbaka allt stöd, inklusive att tillhandahålla några lokaler.

Varför inte bjuda in och lyssna på fackföreningsfolk från Ukraina?

Diskussioner om fred i Ukraina är i och för sig något gott, och dessutom nödvändigt. Vi måste fortsätta med det. Men vi bör också känna till ... vad ukrainarna själva säger. Vad befolkningsmajoriteten säger, vad majoriteten av civilsamhällets organisationer säger. Jag tänkte avsluta med följande fråga: vore det inte till gagn för vår kunskap om detta krig om vi bjöd in de två viktigaste ukrainska fackliga organisationerna – Ukrainska landsorganisationen (FPU) och Konfederationen av fria ukrainska fackföreningar (KVPU) – på en turné och att vi då fick lyssna till dem och be dem räta ut de frågetecken som finns?

Översättning: Björn Erik Rosin

Lästips

Om Majdanupproret (2013-14):

Peter Johnsson: [Majdanupproret 2013-14](#) (bokutdrag)

Artiklar:

Zbigniew Marcin Kowalewski: [Folkens vår når Europa](#) (mars 2014)

Chris Slee: [Östra Ukraina och dess komplexa historia](#) (oktober 2022)

Partiförbud i Ukraina

Igor Burduga: [Det här är männen som Ryssland ville sätta i ledningen för Ukraina](#) (innehåller länkar till fler artiklar som behandlar partiförbuden)

Om vänstern i Ukraina:

Taras Bilous: [Självbestämmande och kriget i Ukraina](#) och [Kriget i Ukraina, internationell säkerhet och vänstern](#) (maj 2022)

Hanna Perechoda: [Ukrainas arbetare kämpar även mot ett inre hot – de behöver stöd](#) (maj 2023)

Ashley Smith: [Den ukrainska vänstern står inför en dubbel utmaning](#) (mars 2023)

Yuliya Yurchenko: [Ukraina: Demokratisk socialism eller barbari?](#) (maj 2023)

Vad vill Putin & Co?

[Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#) (artikelsamling)

Clara Apt: [Rysslands hotfulla Ukraina-retorik](#).

Vladimir Putin: [Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare](#) (juli 2021)

Timofej Sergejtsev: [Vad Ryssland måste göra med Ukraina](#) (ryska plan för folkmord, april 2022)